

Arrest

**nr. 100 715 van 10 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2008 en heeft zich een derde vluchteling verklaard op 24 december 2010.

1.2. Het dossier van verzoekster werd op 6 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 23 februari 2011.

1.3. Op 29 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 25 augustus 2011. Verzoekster werd opnieuw gehoord op 7

november 2011. Op 26 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. Uw familie is afkomstig uit Maidan Wardak, maar u bent zelf geboren in Kabul, waar u ook bent opgegroeid en waar u woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In april/mei 2008 verdween uw echtgenoot R.(...) A.(...) A.(...). Hij was onderweg met zijn vrachtwagen, maar is niet meer naar huis gekomen. U was op dat moment ongeveer één maand zwanger. Uw vader probeerde uw echtgenoot op te sporen, maar dit is hem niet gelukt. Na de verdwijning van uw man kreeg u problemen met K.(...) M.(...), de broer van uw echtgenoot. Hij is een drugsverslaafde en laat zijn eigen kinderen tapijten weven. Deze schoonbroer heeft ooit ingebroken in het huis van uw vader. Uw vader deed aangifte over deze inbraak, maar zijn klacht werd nooit behandeld. Uw schoonbroer ondernam geen acties tegenover uw vader. Na de verdwijning van uw man begon hij evenwel u en uw kinderen lastig te vallen. Hij dreigde ermee uw kinderen te ontvoeren. U was bang van hem en vroeg uw vader om hulp. Uw vader wilde u en uw kinderen beschermen tegen K.(...) M.(...) en besloot uw vlucht uit Afghanistan te regelen. U reisde per vliegtuig naar België. Op 24 oktober 2008 bent u in België aangekomen en op 27 oktober 2008 heeft u een eerste asielaanvraag ingediend.

Op 3 december 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting bevestigd in het arrest nr. 40449 van 18 maart 2010.

Op 25 juni 2010 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen en werd op 29 juni 2010 met een bijlage 13 quater afgesloten.

Op 24 december 2010 diende u een derde asielaanvraag in nadat u in hongerstaking was gegaan. U verklaarde nog steeds dezelfde problemen te vrezen waarover u het reeds in kader van uw eerste asielaanvraag had. Op 29 maart 2011 werd uw derde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal afgewezen. Deze beslissing werd evenwel op 25 augustus 2011 ingetrokken.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een gezinsfoto, een paspoort, drie taskara's, twaalf medische verslagen en een brief neer.

B. Motivering

Na grondig individueel onderzoek dient vastgesteld te worden dat u de vluchtelingenstatus niet toegekend kan worden.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele opmerkelijke vaststellingen betreffende uw verklaringen over de verdwijning van uw echtgenoot. Zo mag het verbazen dat de anamnese van het Ziekenhuis Netwerk Antwerpen (ZNA) geheel tegenstrijdig aan uw uitspraken stelt dat uw man u verliet en de kinderen van u afnam. Geconfronteerd met deze afwijkende versie van de feiten meent u dat u niet verantwoordelijk bent voor wat de psycholoog neerschreef. Daar u zegt dat u over een tolk beschikte tijdens de raadpleging, daar er van uit kan gegaan worden dat een psycholoog verbonden aan het ZNA met de nodige beroepsernst de anamnese afneemt, en gezien het feit dat u dit stuk voorlegt, dient te worden gesteld dat dit verklaringen betreft die ernstig afwijken van uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag (CGVS 7/11/2011 p.5).

Verder verklaart u tijdens uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw man verdween op de eerste hamal (21 maart), wat overeenkomt met de dag waarop het Afghaanse nieuwjaar wordt gevierd (CGVS 7/11/2011 p.2). Dat u eerder verklaarde dat u uw man voor het laatst zag 's morgens vroeg op de dag van zijn verdwijning (CGVS 13/02/2009 p.9) mag verbazen daar u op 23 februari 2011 op het Commissariaat-generaal een familiefoto neerlegde die volgens uw verklaringen gemaakt werd tijdens de nieuwjaarsdag van 2008 (1387) (CGVS 23/2/2011 p.3). Bovendien beweerde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw man niet op 1 hamal (21 maart) maar wel in de maand saur (21 april – 21 mei) van 2008 verdween (CGVS 13/2/2009 p.5,6,9). Dat u geen eensluidende verklaringen weet af te leggen over de verdwijning van uw echtgenoot en de ene keer zegt dat dit gebeurde op één hamal en de andere keer deze gebeurtenis in de maand saur situeert, roept vele vragen op.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw schoonbroer. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat er aan uw relaas over de conflicten met uw schoonbroer in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Zo moet er gewezen worden op de onwaarschijnlijke reactie die u op de bezoeken van uw schoonbroer vertoont. U vertelt dat u meerdere keren zeer onvriendelijk benaderd werd door uw criminele schoonbroer en dat u door hem met de dood en uw kinderen met kidnapping bedreigd

werden. Desalniettemin bleef u na de verdwijning van uw man nog een zevental maanden alleen met uw kinderen in zijn ouderlijke huis wonen. Dit is zeer eigenaardig gezien de dreiging die volgens uw verklaringen van hem uitging. Dat uw ouders met uw broer in Kabul wonen, maar u zou besloten hebben om niet bij hen in te trekken omdat het, volgens u, geen verschil zou uitmaken, is geenszins aannemelijk (CGVS 23/2/2011 p.7,11; CGVS 7/11/2011 p.3,5). Er kan verwacht worden dat u, alvorens de beslissing te nemen om in zwangere toestand en met drie minderjarige kinderen een verre reis naar een onbekende bestemming te maken, minstens zou hebben getracht beroep te doen op uw aanwezige familie om uw problemen met de misdadige schoonbroer te ontlopen. In het licht van de reële en zeer grote dreiging die uw schoonbroer volgens uw verklaringen uitmaakte, is het weinig geloofwaardig dat u bijvoorbeeld niet terug bij uw eigen ouders ging wonen maar nog steeds (gans alleen met uw drie kinderen) in het ouderlijke huis van uw man en uw schoonbroer verkoos te blijven.

Daarnaast slaagt u er evenmin in om de handelswijze van uw schoonbroer geloofwaardig voor te stellen. U betoogt dat uw schoonbroer zijn ouderlijke huis en uw kinderen (als werkkrachten) van u wilde afnemen. Het is gezien de context die u schetst echter allermint duidelijk waarom uw schoonbroer zijn doelstellingen niet verwezenlijkte. U beweert immers dat de stamgewoonten hem het recht gaven zich uw kinderen toe te eigenen. Desalniettemin beëindigde hij zijn bezoeken steeds met lege handen. U houdt het erop dat uw hoogoplopende discussies met hem en het gegeven dat uw kinderen niet positief op hun oom reageerden, hem ervan weerhielden hen mee te nemen. Dat een man, die u als een dominante en verslaafde misdadiger omschrijft, zich zijn recht zou onttrekken om kinderen op te eisen die hij wil inzetten om zijn inkomen te vergaren, omdat hij met een minieme weerstand wordt geconfronteerd, is zeer onwaarschijnlijk (CGVS 7/11/2011 p.3,4,5,8). De verklaring die u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal opperde, maar tijdens uw laatste gehoor vergeten lijkt, nl. dat uw schoonbroer u alle kinderen wou afnemen en daarom op de geboorte van uw jongste zoon wachtte, kan evenmin overtuigen (CGVS 23/2/2011 p.11; CGVS 7/11/2011 p.5). Overigens is het allermint duidelijk waarom uw schoonbroer niet ook u opeiste. Gezien de betrachting van uw schoonbroer om het huis waarin u woonde te bemachtigen en tapijtenkopers te bekomen, is het erg merkwaardig dat hij zijn recht op u niet liet gelden. Uw verklaring dat hij het naliet omdat u zich tegen hem verzette, kan in de Afghaanse maatschappij waarin het leven van een vrouw volledig door haar man bepaald kan worden, niet als afdoende aanvaard worden (CGVS 23/2/2011 p.8; CGVS 7/11/2011 p.6). Dat u er niet in slaagt de kern van uw asielaars geloofwaardig voor te stellen, schaadt het geloof in de verklaarde vluchtmotieven.

Tenslotte slaagt u er evenmin in om geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw reisweg tot België. Zo is het bijzonder opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u er geen idee van heeft of u het vliegtuig in Kabul of elders nam (CGVS 13/2/2009 p.4). Dat u niet weet of u het vliegtuig nam in uw eigenste stad dan wel elders in Afghanistan of zelfs een ander land, is niet aannemelijk. U zegt evenmin te weten of u de vlucht van zeven uur met een Pakistaanse, Indische, Duitse,... luchtvaartmaatschappij maakte. Even opmerkelijk is uw uitspraak dat u geen idee heeft van de naam van de man die tijdens de reis moest doorgaan voor uw echtgenoot. Onder welke naam uzelf de reis zou gemaakt hebben, weet u evenmin: u heeft de documenten nooit gezien, zo zegt u (CGVS 13/2/2009 p.3). Het is erg merkwaardig dat indien de smokkelaar u met valse documenten en een nieuwe gezinssamenstelling een internationale vlucht liet nemen, hij u niet de minste informatie zou verschaffen om de situatie geloofwaardig te doen overkomen voor de grensautoriteiten.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw asielmotieven aannemelijk voor te stellen. De vluchtelingenstatus kan u derhalve niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, waar u uw ganse leven heeft gewoond en waar u verklaart over een sterk en kapitaalcrachtig netwerk te beschikken. Zowel uw ouders als uw broer verblijven in Kabul, waar uw vader een winkel uitbaat. Vanuit België heeft u bovendien contact met uw familie. Daar zij u in het verleden herhaaldelijk en op effectieve wijze steunden, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan op hun hulp kan rekenen. Als u gevraagd waarom u niet bij uw vader kon blijven wonen, verwijst u dan ook slechts naar uw schoonbroer als hinderpaal (CGVS 23/2/2011 p.2,3,12; CGVS 7/11/2011 p.4).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17

december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Integendeel, u legt geen enkel document neer ter staving van de aangebrachte asielmotieven. Het paspoort en de taskara's betreffen de identiteit van u en uw kinderen en hebben geen uitstaans met de ingeroepen asielmotieven. De foto toont slechts een gezinstafereel en kan als dusdanig evenmin uw asielrelaas onderbouwen. De medische verslagen betreffen zowel u als uw dochters en behandelen verschillende fysieke en psychische aandoeningen. Uit deze verslagen kan niet opgemaakt worden dat deze aandoeningen een invloed zouden hebben op de manier waarop u uw asielmotieven kenbaar kan maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van het verzoekschrift, wat als een eerste middel kan worden beschouwd, stelt verzoekster zich niet akkoord te kunnen verklaren met de bestreden beslissing en onderneemt zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, voert verzoekster aan dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit dat zij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève. Zij verduidelijkt dat de situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan nog steeds onmenselijk zijn en de situatie er zeer gevaarlijk is en zij bovendien als alleenstaande moeder met vier minderjarige kinderen kwetsbaar is en behoort tot een bepaalde sociale groep die de bescherming van haar land van herkomst niet kan inroepen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, betwist verzoekster de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat in Kabul geen “open combat” is en dat er weinig burgerslachtoffers vallen zodat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dat het niet is omdat de gewone burger niet onmiddellijk geïdendeerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten. Ter staving van haar betoog verwijst zij naar een reisadvies inzake Afghanistan, een document van Amnesty International, een Subject Related Briefing gevoegd aan het administratief dossier en een document van Refworld, uit welke documenten volgens verzoekster wel degelijk blijkt dat de situatie in Kabul thans nog steeds zeer gevaarlijk is en dat er wel degelijk burgerslachtoffers vallen. Zij herhaalt dat zij als alleenstaande vrouw met vier kinderen bovendien deel uitmaakt van een kwetsbare groep. Zij doet een uiteenzetting over de situatie van alleenstaande vrouwen en suggereert dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst mogelijks beschuldigd zou kunnen worden van overspel aangezien zij thans vier kinderen heeft en bij haar vertrek maar drie. Tot slot meent verzoekster dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet steeds volledig is en dat er in Kabul dus wel degelijk sprake kan zijn van een intern gewapend conflict of burgerslachtoffers. In geval van terugkeer naar haar land van herkomst, vreest verzoekster het slachtoffer te zullen worden van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing welke in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) of een ernstige bedreiging van haar leven of persoon te riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: twee intakeverslagen van het ZiekenhuisNetwerk Antwerpen van 21 juni 2011 en van 26 juli 2011, de nota's van verzoeksters raadsman van haar gehoren in het kader van haar derde asielaanvraag, het rapport “*Afghanistan – Amnesty International Report 2010*”, het document “UN News Service, *UN condemns deadly attack on Kabul supermarket*” van 28 januari 2011, een aanvraag tot huisvesting, een vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen in kort geding van 14 september 2010, een arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 13 oktober 2010, vier documenten van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Andante, vijf medische attesten, de ontvankelijkheidsbeslissing inzake haar aanvraag 9ter en een reisadvies Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken van 26 juli 2012.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de anamnese van het Ziekenhuis Netwerk Antwerpen (ZNA) geheel tegenstrijdig aan haar uitspraken stelt dat haar man haar verliet en de kinderen van haar afnam, (ii) zij geen eensluidende verklaringen weet af te leggen over de verdwijning van haar echtgenoot en zij de ene keer zegt dat dit gebeurde op één hamal en de andere keer deze gebeurtenis in de maand saur situeert, (iii) zij na de verdwijning van haar man nog een zevental maanden alleen met haar kinderen in zijn ouderlijk huis bleef wonen terwijl zij blijkens haar verklaringen meerdere keren zeer onvriendelijk benaderd werd door haar criminele schoonbroer en zij door hem met de dood en haar kinderen met kidnapping bedreigd werden en het in het licht van de reële en zeer grote dreiging die haar schoonbroer aldus uitmaakte weinig geloofwaardig is dat zij bijvoorbeeld niet terug bij haar eigen ouders ging wonen, (iv) zij er evenmin in slaagt om de handelswijze van haar schoonbroer geloofwaardig voor te stellen, het in het bijzonder zeer onwaarschijnlijk is dat een man, die zij als een dominante en verslaafde misdadiger omschrijft, zich zijn recht zou ontfeggen om zijn kinderen op te eisen die hij wil inzetten om zijn inkomen te vergaren omdat hij met een minieme weerstand wordt geconfronteerd en het tevens erg merkwaardig is dat hij zijn recht op verzoekster niet liet gelden, (v) zij er evenmin in slaagt om geloofwaardige verklaringen af te leggen over haar reisweg tot België, zoals omstandig wordt toegelicht, (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul, waar verzoekster haar ganse leven heeft gewoond en waar zij verklaart over een sterk en kapitaalkrchtig netwerk te beschikken, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en

juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. Verzoekster wijst erop dat haar tijdens de vorige asielaanvragen nooit tegenstrijdige verklaringen of vaagheden werden verweten. Deze asielaanvragen werden afgewezen omdat zij zou verzwegen hebben dat zij in 2003 een verzoek om machtiging tot voorlopig verblijf in het kader van gezinshereniging in Nederland zou hebben ingediend, verzoek welk werd ingewilligd waarop zij een visum zou verkregen hebben dat geldig was van 19 januari 2004 tot 18 juli 2004. Door deze informatie te verzwijgen poogde zij volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asiendiensten om de tuin te leiden en werden haar vorige asielaanvragen steeds geweigerd. Tijdens het interview van 7 november 2011 liet het Commissariaat-generaal weten dat de informatie van de Nederlandse autoriteiten, waarop zij zich altijd gesteund hadden, niet correct was. Het volstaat volgens verzoekster dan ook niet dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen thans opnieuw een negatieve beslissing neemt en voor het eerst stelt dat er sprake zou zijn van tegenstrijdige of opmerkelijke verklaringen. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met haar medische situatie en het feit dat haar net het nieuws werd verteld dat de informatie waarover men destijds beschikte foutief was zodat zij haar aanvragen verkeerd beoordeeld hadden. Zij vervolgt dat zij bij het begin van het interview te kennen gaf dat ze zich soms niet kon concentreren of dat ze er niet volledig bij was omdat ze medicatie nam. Het interview is zelfs onderbroken moeten worden omdat zij haar emoties zeer moeilijk kon beheersen. Zij stelde ook uitdrukkelijk dat zij zich niet veel meer herinnerde van de laatste vier jaren en dat haar geheugen haar in de steek liet. Hier in België raakt zij omwille van haar medische toestand zelfs vaak de weg kwijt en geraakt zij niet meer thuis. In het begin van het interview vroeg zij om de vragen zeer rustig te stellen en kort daarna liet ze weten dat het trager moest want dat het niet ging. Zij begon verschillende keren zeer hard te wenen. Dit alles blijkt volgens verzoekster uit de nota's van haar raadsman, welke als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd. Bovendien benadrukt zij dat zij tijdens het interview zeer emotioneel en verward was door het feit dat men haar eindelijk vertelde dat men zich vergist had. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster tevens naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten van Andante waaruit blijkt dat haar dochter in behandeling is voor traumatische gebeurtenissen in Afghanistan en tijdens de migratie en dat zijzelf tijdens de gesprekken ernstige concentratiestoornissen en emotionele blokkades vertoont, alsook naar het feit dat haar medische regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Vooreerst wijst de Raad erop dat niet kan ontkend worden dat verzoekster psychologische problemen heeft en dat deze mede veroorzaakt werden door haar onzeker verblijfsstatuut in België, het feit dat haar asielaanvraag tot drie keer toe werd geweigerd op basis van foutieve informatie verkregen van de Nederlandse asielinstanties, de opvangproblemen die zij in België heeft gekend en het feit dat zij gedurende een aantal maanden met haar vier kinderen dakloos is geweest. De Raad leest in het intakeverslag van het ZiekhuisNetwerk Antwerpen, Eenheid voor Psychiatrische Spoedinterventie van 21 juni 2011 als volgt: *"Pte spreekt beperkt Frans. Soms verwarrend omdat pte soms in derde persoon over zz spreekt en omdat ze soms over de problemen van haar dochter spreekt.*

Klachten van pte zijn voornamelijk hoofdpijn, slecht slapen, veel huilen en slechte concentratie. Pte heeft ook zelfmoordgedachten, zo wilde ze zz uit het raam of voor een auto gooien. Ook kraste pte in haar polsen. Kinderen hielden haar steeds tegen. Pte heeft het gevoel dat haar problemen zouden opgelost zijn indien ze er niet meer zou zijn. Lijdensdruk invoelbaar.

Pte brengt ook wat psychotische klachten zoals het gevoel dat er een persoon in haar hoofd zit met wie ze soms spreekt, het gevoel bekeken te worden op straat, ... (...)

Psychiatrisch onderzoek bij opname: Oriëntatie in tijd, ruimte en persoon = ok. Bij momenten emotioneel. Taalbarrière. Vriendelijk".

Het intakeverslag van 26 juli 2011 vermeldt het volgende: *"Het gaat beter: meer energie, geen zelfmoordgedachten, slaapt beter, geniet van contact met kinderen. Wel enige bijwerkingen: eetlustvermindering (eetaanvallen), oa in de nacht; soms licht in het hoofd. Denkt ook dat ze soms als bijwerking toegenomen angst ervaart, maar onduidelijk of dagelijks. (...)*

Psychiatrisch onderzoek bij opname: vriendelijk, normofreen, coherent, geen psychotische elementen. normofoor, nl modulerend affect. Rustige psychomotoriek, geen suicidaliteit.

C/ Partiele remissie depressieve stoornis; onduidelijk of de beleving in haar hoofd een psychose was, maar dit is in remissie”

In het attest van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Andante van 6 juli 2012 wordt gesteld dat verzoekster op 23 december 2011 werd doorverwezen voor psychotherapeutische opvolging naar aanleiding van depressieve klachten, zware concentratie- en geheugenproblemen, hyperventilatie-aanvallen, woedebuien en suicidaliteit. Het attest van Andante van 9 november 2011 vermeldt als volgt: *“Bij herhaling hebben we vastgesteld dat mevrouw K.(...) tijdens de gesprekken ernstige concentratiestoornissen en emotionele blokkades vertoont, die de gesprekken ernstig bemoeilijken.”*

Uit de door verzoekster neergelegde medische attesten, ook de attesten die op 3 april 2013 werden ingediend, blijkt onder andere dat zij periodiek te kampen heeft met ernstige concentratie- en geheugenproblemen. Uit het gehoorverslag van 7 november 2011 blijkt daarenboven dat verzoekster tijdens dit gehoor zwaar geëmotioneerd was, hetgeen ook begrijpelijk is gelet op haar jarenlange preciaire verblijf in België, de vergissingen die werden gemaakt bij de beoordeling van haar vorige asielaanvragen en de opvangproblemen die hiervan het gevolg waren en ook voor de kinderen zware gevolgen hadden. De psychologische problemen waaraan verzoekster ontegensprekelijk leidt, de zeer moeilijke situatie waarin zij met haar kinderen verkeert, en mede in acht genomen de vaststelling dat haar verdwenen echtgenoot, de vader van haar kinderen, na al die jaren niet is opgedoken in België, leiden ertoe dat de Raad weinig of geen waarde hecht aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verschillende verklaringen van verzoekster.

2.8. De Raad wijst erop dat de toestand van de vrouwen in Afghanistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt (EHRM, N. v. Sweden, 23505/09, van 20 juli 2010, punt III. *“Relevant information on Afghanistan”*).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster in België verblijft sinds 27 oktober 2008. De duur van dit verblijf is mede te wijten aan een onzorgvuldig handelen van de Belgische asielinstanties, die verzoeksters vorige asielaanvragen hebben afgewezen op basis van foutieve informatie verkregen van de Nederlandse autoriteiten. Verzoekster is steeds bij haar verhaal gebleven en zij heeft de vorige weigeringsbeslissingen met alle mogelijke rechtsmiddelen aangevochten. Zij is zelfs in hongerstaking gegaan in een poging om geloofd te worden. Op 25 augustus 2011 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekster genomen in het kader van haar derde asielaanvraag ingetrokken nadat was gebleken dat de informatie van de Nederlandse autoriteiten, waarop hij zich altijd gesteund had, niet correct was. Verzoekster werd pas opnieuw gehoord op 7 november 2011 en een nieuwe beslissing – de thans bestreden beslissing – liet op zich wachten tot 26 juli 2012, bijna een jaar dus nadat de fout aan het licht was gekomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS